

Lány a parton

Sokszor járok ide, szeretek itt lenni a. Kikapcsolom az agyam, próbálom kizárni a külvilág dolgait. Leülök, gondolkodnom kell. Most szükségem van a magányra és arra, hogy itt legyek.

Nem olyan messze egy fa törzsére akasztott képet bámulok. A kép egy lányt ábrázol, arcvonásai elmosódtak, nem igazán kivehetőek. Jól ismerem ezt a fotót, ezerszer láttam már.

Egy szerelmespár sétál el előttem és ők is megnézik a képet. Találgatni kezdik, ki lehet a lány és miért és ki tette oda azt a fényképet. 1962-2007, ez olvasható a kép sarkában. Nem messze ülnek le tőlem, minden szavukat hallom, éppen arról beszélgetnek, hogy milyen szép volt a lány a képen és vajon mi lehetett a története. Egy darabig figyelem őket, majd lesütöm a szemem.

Pontosan tudom, hogy kit ábrázol a kép. Azt a képet én csavaroztam oda ahol most van.

A képen látható lány, édesanyám volt. Szomorú történet. Kisgyerek voltam mikor a kép készült, apám fényképezte. Akkor még minden jó és szép volt. Anya szerette ezt a helyet, sűrűn járt ide ki a család. Aztán valahogy megromlott minden. Apámat kirúgták a munkahelyéről és inni kezdett. Anyám tartott el engem és a testvéreimet, fizette a számlákat és minden teher az ő vállát nyomta. Akkor még nem igazán fogtam fel mi történik körülöttem, de azt láttam, hogy a szüleim egyre többet veszekednek és anyámon egyre több a lila folt. Ahogy nőtem, sajnos a saját szememmel tapasztaltam mindent. Apám elment, ivott, hazajött, kiabált és sokszor bántotta anyámat. Szerencsétlen nő nagyon erős volt, vagy csak próbált erősnek mutatkozni. Sosem érezte velünk, hogy szomorú vagy, hogy fáj valamilye, csak jött- ment tette a dolgát és mérhetetlenül szeretett minket, két ember helyett is.

Apám nem törődött semmivel, velünk se, tökéletesen megfelelt neki, hogy anyám mindent elintézt helyette, neki pedig semmi dolga nincs, azt teheti, amit akar.

Jól emlékszem anya szemeire. Könnyesek voltak és mély barnák, mikor utoljára láttam. Elvitt engem és a testvéreimet a nagymamához, de ő nem maradt velünk, mennie kellett. Búcsúzaskor hosszasan ölelt mindkettőnket. Éreztük, hogy ez nem egy sima elköszönés.

-Sajnálom, szeretlek titeket!- ezek voltak az utolsó hozzánk intézett szavai.

Azon az estén lement a folyóhoz és végső elkeseredésében végett vetett életének. Később értettem csak meg, mennyi mindenben ment keresztül értünk és nem tudtam haragudni rá többet. Azóta, ha hiányzik, kijövök ide és bámulom a hullámokat.